

TĚŠIT Z ARMOUNCENÉ

Foto: oilly - Adobe Stock

Smutek už zahubil mnohé, není z něho žádný užitek.

(SİR 30, 23)

V zásadě jsou jen dva druhy lidí: ti, kteří jsou spokojeni, a ti, kteří jsou nespokojeni. První jsou šťastní a navzdory různým nezdárům a obtížím nesou v srdci radost, která přitahuje. Ti druhí jsou ve své nespokojenosti mrzutí (a dovedou být také záudní a zlí), ale v posledku to jsou lidé hluboce nešťastní. Setkání s člověkem spokojeným potěší, takový člověk má mnoho přátel, je oblíbený – a to ho zpětně dělá ještě šťastnějším. Setkání s nespokojencem, který o sobě často jen tvrdí, že je realista, jsou naplněna hořkostí, která kazí i malá štěstí, která prožíváme.

Člověk je stvořen pro štěstí, ale často (a mnoho) se mu ho nedostává. Z toho by

byl jeden nešťastný a smutný, to by jednoho zahubilo. Jak z toho ven? Ve společnosti kolem nás vidíme snahu udělat člověku zábavu, cestováním, povyražením se (třeba i drogami) život příjemný a pohodlný, a tak ho učinit šťastným. Více zábavy však paradoxně vede k větší prázdnotě, hlubším smutkům a zoufalství. Sebevětší potěšení, které je dočasné, protože není nesené nadějí na věčnost, radost, která nemá svou příčinu stojící mimo člověka, není schopná naplnit lidské srdce pokojem a pravým štěstím.

Křesťanství je realistické: ví, že člověk se nachází v slzavém údolí a že ponechán vlastním silám není schopen se z něho vymanit, a když, tak jen v krátkých úsecích prázdnoty zábav a iluzí. Proto nezapomínejme, že podstatou křesťanství je „evangelium“, to zna-

mená radostná zvěst. Je to radost z potvrzené spásy, která je přítomná již zde a jen čeká, že se jí člověk otevře. Je to spása již nyní a nám na dosah: v Eucharistii je Spasitel a jeho spásný čin zde a dnes mezi námi. To je milosrdenství předpovězené Ježíšem v předvečer jeho ukřižování: váš zármutek se obrátí v radost (Jan 16, 20).

Je naším úkolem – a skutkem milosrdenství – těšit zarmoucené tím, že jim ukážeme Naději, pro kterou stojí za to žít, Naději, která do světského zármutku, který vede ke smrti (2Kor 7, 10) vnese světlo: Ježíše Krista, Syna Božího a Spasitele světa. Kdo se rozhodne, že bude těšit zarmoucené, nebude na tomto světě nikdy nezaměstnaný.

BLAČENICE NA TRŮNU

V redakci se chystáme vyhlásit vítěze krále kvízů. Po zhlédnutí pořadí po červnovém kole se nám na trůn posadilo králů hned několik. Ale nevadí, s radostí posadíme pomyslnou korunu na hlavu rovnou čtyřem králům.

V mladší kategorii jsou to bratři Vojta a Vavřínek Šustrovi, kterým posíláme velkou komiksovou Bibli a dvě zbrusu nové propisky s logem Tarsicia. Na dalším místě máme Jana Vlasáka, ke kterému putuje knížka Skutky milosrdenství od Paulíněk.

V kategorii Mazáků sdílají trůn Tomáš Hájek a Martin Šmrha, kteří se podělí o velké encyklopedie Chrámů a kostelů Čech, Moravy a Slezka a Historická města Čech a Moravy. Na druhém místě se umístil Vavřínek Holeček a na třetím Kuba Ondrušek, oběma posíláme Youcat. **Všem králům i králíčkům blahopřejeme!**

Dva kluci nastoupili do vlaku a jeden se pro jistotu ptá průvodčího: „Dostanu se tímto vlakem do Plzně?“
„Ne, nedostanete.“
A druhý se přidá: „A já?“

Tatínek na svého syna: „Že se nestydíš bít mladší sestru! Pamatuj si, že když silnější bije slabšího, je to zbabělost!“
„Tak si to pamatuj, tati!“

Děkujeme všem soutěživým rytířům, kteří se zapojili do soutěže o **deskové hry od firmy RexHry** a do redakce nám poslali své originální erby. Bez odměny nezůstane Jaroslav Milda, který vyhrává hru *Ovce, boj o pastviny*, Šimon Chubáček, který získává hru *Noe*, a Jiří Klobása s hrou *Takenoko*. Všem gratulujeme! Kdo si hraje, nezlobí :-).

Etiopské národní jídlo injara

Když si vzpomenu na dva roky cestování po Africe, vybaví se mi hlad a žízeň. Většina území subsaharské Afriky je pro gurmána stezkou odvahy. Někdy není co jíst, jindy to nemá žádnou chuť a odporně to páchne nebo je to polosyrové maso neznámého původu, ze kterého lze snadno chytit nebezpečnou chorobu.

Saharská Afrika, alespoň její severní část, je v tomto směru úplně jiná. Od Maroka až po Egypt je dobrého jídla všude dost. Mezi typická jídla tam patří kuskus, tažín a shawarma.

Při pobřeží jsou základem jídelničky plody moře. Kromě běžně známých ryb jsme ochutnali také murenu, rejnoka, barakudu nebo žraloka, i když raději se na tyto tvory díváme pod vodou při potápění. Nejchutnější rybou je pro nás kanič. Na Madagaskaru vám ho rybář připraví na ohni přímo na pláži, zatímco jeho kolega vám vyleze na palmu pro kokosový ořech, a to všechno skoro zadarmo.

Patrně nejhladovější oblastí Afriky je sahelský pás, což je zcela vyprahlé území mezi Saharou a tropickou Afrikou, táhnoucí se od Senegalu napříč kontinentem až k Súdánu. V Sahelu je to s jídlem opravdu hodně špatné, chybí tady totiž i ovoce a zelenina, která v tropických oblastech zdařile maskuje nedostatek potravin. V Sahelu jsme byli několik měsíců a ve vzpomínkách mi zbyla jen rajčata, jahodové sušenky, písek mezi zuby, pocit hladu a šílené žízně. Katastrofální nedostatek pitné vody ukazuje fakt, že například v Mali zaplatíte za pitnou vodu i několikrát více než za láhev coly.

Trest za pití jiné než pitné vody může být v subsaharské Africe tvrdý a rychlý. U nás to byl opakovaný zánět močových cest a dva několikadenní pobyty ve špinavých nemocnicích.

V rovníkové Africe jsme hlad upláceli ovocem. Pár týdnů je to celkem bez problému, ovšem po delší době se na ovoce už nechce ani podívat. Potom přijdou vhod poklady

ONDŘEJ HAVELKA

GURMÁNSKÁ stezka odvahy africká gastronomie

buše. Ochutnali jsme ze zoufalství několik zvířat a raději jsme nechtěli vědět, co vlastně jíme. Asi nejpodivnější stehýnko, nápadně podobné lidskému, jsme pozřeli v Ghaně. Naopak nejchutnější stehýnka byla ta žabí, servírovaná na Madagaskaru s výbornými houbami. Žába má chuťově blízko kuřecímu, je ale jemnější a lahodnější.

Zářivou výjimkou mezi hladovými zeměmi je Etiopie. Národním jídlem je tam tzv. injara, což je velká nakyslá placka podávaná s masem (často syrovým) nebo se zeleninou přílohou v období masového půstu, který se v Etiopii důsledně dodržuje před křesťanskými svátky a v průběhu roku každou středu a pátek. Nakyslá placka se zpočátku zdá být nepoživatelná. Cestovatel ale nemá na vybranou, protože v Etiopii se nic jiného

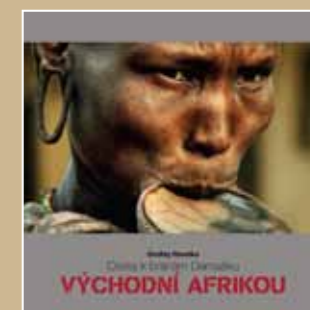

Autor při šálku nejlepší etiopské kávy

na ulici nepodává. Po několika dnech si začne na tajemně zvláštní chuť (zprvu nápadně připomínající zvratky) zvykat a nakonec se do ní zamiluje. V Etiopii se také vyrábí několik značek místních piv, kterým nelze nic vytknout, možná i díky tomu, že několik pivovarů tam stavěli Češi.

Gurmánským zážitkem číslo jedna je v Etiopii káva. Ta totiž původně pochází právě odtud a lze říci, že káva je jedním z nosných pilířů etiopské kultury. V malých vesnických kavárnách (hliněných chýších) každé ráno posypou podlahu čerstvě namletou kávou. Uprostřed chýše se na čerstvou trávu připraví žhavé uhlíky, na které se položí keramické nádoby s úzkým hrdlem, ve kterých se připravuje káva. Místo sítka se do keramického hrdla nacpe tráva a káva se rozlévá do typických malých šálků bílé barvy s barevným zdobením. Chuť je opojná. Podle mého názoru (podepřeného zkušeností ze sta zemí celé planety) jde o nejlepší kávu na světě a veliký gurmánský zážitek na africké dobrodružné stezce gurmánské odvahy.

Více o naší cestě Afrikou najdete v nové knize *Cesta k branám Damašku VÝCHODNÍ AFRIKOU*. Text má mimo dalších dvě hlavní roviny, cestopisnou a duchovní, které se potkávají před branami skutečného i mystického Damašku.

14 15

Tropická Afrika žije na banánech

Súdánské tržiště

